

Arrest

nr. 196 239 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & C. HAUWEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS *loco* advocaat D. ANDRIEN en C. HAUWEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 augustus 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 augustus 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 april 2017.

1.3. Op 30 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 12 augustus 1977. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent moslim van religie. U heeft steeds in Gaza gewoond. Uw familie woont tot nu toe in de wijk Sheikh Radwan in Gaza-stad. Uw beide ouders leven nog en woonden samen met u in hetzelfde gebouw. Uw vader woont momenteel in Ramallah vanwege uw problemen. Uw moeder is van plan hem daar te vervoegen wanneer ze toestemming krijgt om naar Jeruzalem te gaan. U heeft zeven broers en zussen. Allen wonen zij in Gaza. U bent getrouwd met S.(...) A.(...) M.(...) A.(...) H.(...) en u kreeg met haar vier kinderen. Uw kinderen verblijven bij uw vrouw in uw huis in Gaza.

Uw familie werkte grotendeels in de kledingsector. U leidde een fabriek van herenkleding en jullie hadden een winkel voor herenkleding en een winkel voor dameskleding. Twee van uw broers leidden deze winkels. De fabriek en de winkel voor dameskleding werden verkocht na uw vertrek omdat niemand hierna het beleid kon overnemen. De herenkledingwinkel onder leiding van uw broer M.(...) is nog steeds open. Omwille van dit werk konden u en uw vader regelmatig toelatingen krijgen om naar Israël te reizen voor zaken.

Op een dag in maart 2016 zag u door uw raam dat een bewoner van het gebouw naast u, H.(...) A.(...) Asira, naakt buiten stond te masturberen terwijl hij keek naar uw onderbuurvrouw die in haar slaapkledij buiten kleren te drogen hing. U vloekte luid op hem en sloeg uw venster dicht. H.(...) A.(...) A.(...) werkt bij de binnenlandse veiligheid van de Hamas-overheid en is een verantwoordelijke bij de al-Qassam-brigades, de gewapende tak van Hamas. De volgende dag ontmoette u zijn neef, M.(...) A.(...) A.(...), en hij zei u te vergeten wat u zag want anders zouden er gevolgen zijn. U zei dat u er niets over zou zeggen en vertelde inderdaad niemand iets hierover.

Zo'n twee weken later kreeg u een brief waarin u werd opgeroepen zich naar het politiekantoor van Sheikh Radwan te begeven. U werd er vier dagen vastgehouden en werd er ondervraagd en geslagen. De ondervragingen gingen over uw reizen naar Israël en over wat u vertelde aan de Israëlische veiligheidsdiensten. Ze suggereerden dat u een landsverrader en spion was. Na uw vrijlating bleef u tien dagen thuis door de schok van deze ervaring. Zo'n maand later werd u nogmaals opgeroepen en twee dagen opgesloten. U kwam vrij toen men vreesde voor vliegtuigen die boven de gevangenis kwamen en toen uw vader tekende dat hij borg voor u stond. Twaalf dagen later kwamen agenten in uw bedrijf naar u vragen. Ze doorzochten alles en lieten een brief achter waarin stond dat u zich moest gaan melden in mu'askar al-Shati. U was toen bij een vriend in Khan Younis. Toen u hoorde dat de veiligheidsdiensten naar uw bedrijf waren gekomen besloot u niet meer naar huis te gaan. Mu'askar al-Shati heeft namelijk de reputatie dat mensen daar worden geëxecuteerd of verminkt. U bleef bij uw vriend in Khan Younis en vroeg uw broer M.(...) uw paspoort te brengen. Van daar regelde u uw reis.

Op 29 juni 2016 verliet u Gaza via de grensovergang van Rafah. U vreesde dat uw naam geseind zou staan en betaalde daarom USD 4500 aan iemand om de overgang te regelen. Hij zorgde ervoor dat u met een gestempeld paspoort naar de Egyptische zijde kon gaan. Via Egypte reisde u legaal naar Turkije. Vervolgens reisde u illegaal naar Griekenland, van waar u met valse documenten naar Duitsland vloog. Vervolgens reisde u naar België waar u aankwam op 4 augustus 2016. Op 23 augustus 2016 diende u een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, drie toelatingen voor toegang tot Israël, een toelating tot Israël voor uw vader, een attest van de UNRWA, uw paspoort, uw geboorteakte, uw UNRWA-kaart, huwelijksakte, een kaart van de kamer van koophandel, een document over de aandelen van uw bedrijf, een document over de vennoten van uw bedrijf, de identiteitskaart van uw vader en het paspoort van uw vader.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege

als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 06/04/2017, p. 14). Het feit dat u als handelaar, vermoedelijk vanwege de financiële situatie die dat met zich meebracht, geen effectieve hulp van de UNRWA ontving, en het feit dat u verkoos geen gebruik te maken van de UNRWA-gezondheidszorg omwille van de kwaliteit, doen daar geen afbreuk aan (zie CGVS, p. 14). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst moet worden geconcludeerd dat, indien men de lijn van uw relaas volgt, de Hamas-veiligheidsdiensten u niet werkelijk verdachten van spionage voor Israël. U stelt zelf dat u niet dacht dat ze u werkelijk verdachten (zie CGVS, p. 16) en u vermoedt dat 'die persoon', dus H.(...) A.(...) A.(...), de oorzaak was (zie CGVS, p. 11). De omstandigheden lijken ook geen aanleiding te geven voor een werkelijke verdenking. U ging immers al zo'n twee jaar lang zeer geregeld naar Israël, hetgeen volkomen logisch was gezien uw handelszaak (zie CGVS, p. 7). U had dan ook nooit voordien problemen met Hamas gehad vanwege uw reizen naar Israël (zie CGVS, p. 14). Voor de duidelijkheid kan hier nog worden toegevoegd dat u effectief niet spioneerde (zie CGVS, p. 16), zodat dus geen rekening moet worden gehouden met de eventuele ontdekking van geheime activiteiten. Ook de gedragingen van de Hamas-veiligheidsdiensten, zoals door u beschreven, doen geen werkelijke verdenking blijken. Ze hielden u immers steeds voor korte periodes vast en lieten u dan weer vrij (zie CGVS, p. 11). Men mag er van uitgaan dat, indien ze werkelijk meenden dat u spioneerde voor Israël en dus een groot gevaar vormde voor hun operationele veiligheid, ze u niet meer zouden vrijlaten. U vermeldde een vrijlating die deels het gevolg zou zijn van vrees voor overvliegende Israëlische vliegtuigen (zie CGVS, p. 11, 18). Indien de mannen van Hamas echter meenden te maken te hebben met een echte spion, kan men eventueel verwachten dat ze u zouden overplaatsen vanwege de overvliegende vliegtuigen, maar niet dat ze u zouden vrijlaten. Temeer daar u naast een belangrijk militair figuur binnen Hamas woonde (zie CGVS, p. 10) en hen dus reële schade zou kunnen berokkenen indien u informatie daarover zou doorspelen.

Gezien de kwestie niet draait rond spionage, dient ze bekeken te worden in het licht van wat u uw buurman zag doen. Ook dan rijzen echter verscheidene problemen.

Ten eerste is er geen reden te zien waarom H.(...) de situatie dermate zou doen escaleren door u te beschuldigen van spionage en u twee keer en mogelijks nog een derde keer te doen opsluiten en mishandelen (zie CGVS, p. 10, 11, 12). Door zijn neef M.(...) werd u gevraagd te vergeten wat u zag en hij dreigde met de gevolgen moest u dat niet doen (zie CGVS, p. 10). Daarmee wordt geïnsinueerd dat u geen problemen hoeft te verwachten als u wat u zag voor uzelf hield. U ging akkoord niets te zeggen (zie CGVS, p. 10) en u hield zich aan uw woord (zie CGVS, p. 16). U was trouwens sowieso van plan de zaak te vergeten en u had uw vrouw al gezegd dat ook te doen (zie CGVS, p. 10, 16). Gegeven dat u deed wat M.(...) van u vroeg, en gegeven dat u wat u zag niet verder vertelde en dat ze u dus niets te verwijten hadden, kan geen verklaring gevonden worden voor wat nadien volgens uw relaas gebeurde. Een eventuele reden zou kunnen liggen in een voorgaande vete, maar u verklaarde duidelijk dat jullie voor deze kwestie geen noemenswaardige band hadden – dus ook geen negatieve – en dat jullie elkaar op straat gewoon groetten, wat aanduidt dat jullie in principe correct met elkaar omgingen (zie CGVS, p. 15). U had in de 25 jaar dat jullie al naast elkaar woonden nooit problemen met H.(...) gehad (zie CGVS,

p. 14, 15). Dit alleen al suggereert toch dat H.(...) in beginsel een zekere mate van goede wil ten aanzien van u moet hebben gehad. Geconfronteerd met het ontbreken van logica achter de escalatie door H.(...), stelt u dat hij een bekend persoon was en misschien bang was dat u later problemen zou veroorzaken, dus veroorzaakte hij u problemen zodat u daar niet over zou kunnen beginnen (zie CGVS, p. 18, 19). Enerzijds staat daar tegenover dat het dan om een louter hypothetische angst gaat, want er was geen enkele indicatie dat u problemen zou veroorzaken. Bovendien moet men zich de vraag stellen wat dan het nut was u te zeggen de zaak te vergeten. Anderzijds kan men niet anders dan opmerken dat H.(...) potentieel zijn eigen zaak schaadde: zoals hierboven aangetoond bleek nergens uit dat u indiscreet zou zijn en openbaar zou maken wat u zag. U wilde immers problemen vermijden (zie CGVS, p. 10). U had dus geen reden hem te willen schaden, totdat hij u zelf een reden gaf door u zoveel last te berokkenen. Dan zou het immers niet meer dan menselijk zijn moest u H.(...) schade willen berokkenen door bekend te maken wat u zag. Dat was u voordien niet van plan, deels omdat u geen problemen met H.(...) wilde krijgen (zie CGVS, p. 10), maar gezien hij u toch al in de problemen bracht, wat houdt u dan nog tegen? Met dit problematisch element geconfronteerd zegt u niet te willen leven op zijn barmhartigheid en u maakt duidelijk dat u niet wil afhankelijk van zijn willekeur (zie CGVS, p. 19), maar dat kan het gebrek aan logica achter het handelen van H.(...) niet herstellen.

Het bovenstaande in acht genomen moet men concluderen dat het handelen van H.(...) zoals u het beschreef logica en dus geloofwaardigheid ontbeert.

Ten tweede is uw eigen handelen problematisch. Het is belangrijk hierbij voor ogen te houden dat u er, binnen de context van uw relaas, vanuit gaat dat u wordt beschuldigd van spionage en wordt opgesloten en mishandeld omdat u H.(...) betrapte terwijl hij masturbeerde (zie CGVS, p. 11). Doorheen uw gehoor werd u dus een paar keer gevraagd wat u probeerde om die situatie uit te klaren. Gevraagd naar wat u probeerde om uw probleem op te lossen, antwoordde u dat men niet kan praten met die mensen en u verwees naar de recente executie van drie personen (zie CGVS, p. 17). Het meest logisch lijkt de zaak te gaan uitpraten met uw buurman zelf. Hiernaar gevraagd antwoordde u, naast de kwestie, dat u denkt dat hij van plan is u problemen te veroorzaken zodat u nadien bij hem zou moeten gaan smeken (zie CGVS, p. 18). Erop gewezen dat het logisch zou zijn met hem te gaan praten, antwoordt u dat je met zo'n mensen niet kan spreken (zie CGVS, p. 18). Later werd u er nogmaals op gewezen dat het vreemd is dat u de zaak niet ging bespreken met uw buurman. Daarop antwoordde u dat spionage een zeer gevoelig thema is en dat u niet iets wilde bevestigen dat niet bestaat (zie CGVS, p. 20). Dit houdt echter geen steek aangezien u er van uit gaat dat de beschuldiging van spionage van uw buurman komt (zie CGVS, p. 18, 19). In dat geval weet hij toch al van de beschuldiging en weet hij bovendien dat die niet waar is. Gevraagd wat u te verliezen had, gezien ze u al beschuldigden van spionage, kan u slechts antwoorden dat u niet iets wilde bevestigen wat u niet deed (zie CGVS, p. 20), wat niet de minste verklaring biedt. Specifiek gevraagd waarom u niet met uw buurman ging praten om hem gerust te stellen dat u niets zou zeggen, komt u niet verder dan te antwoorden dat hij u had gewaarschuwd niets te zeggen en dat u anders uw hoofd zou verliezen. Daarop had u geantwoord dat u niets zag. Waarom hij u dan nog problemen veroorzaakte begreep u ook niet (zie CGVS, p. 20). Dit biedt hoegenaamd geen verklaring voor waarom u niet met hem ging praten. Nochtans lijkt dat het logische om te doen, zeker als u niet helemaal begrijpt waarom hij u problemen veroorzaakt (zie CGVS, p. 20). Men moet daarbij voor ogen houden dat het om iemand gaat die al 25 jaar naast u woont (zie CGVS, p. 14), zodat men mag stellen dat hij tot op zekere hoogte toegankelijk voor u is, zeker in geval van nood. Dit is niet het handelen van iemand die vanwege problemen begint te overwegen zijn hele leven, zijn familie en zijn bedrijf achter te laten. Van zo iemand kan men immers verwachten dat hij eerst alle uitwegen en alternatieven probeert alvorens te vertrekken. Dit deed u kennelijk niet en dat ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Samengevat moet worden geconcludeerd dat uw vluchtrelaas niet kon overtuigen.

U kadert de verwondingen die uw zoon opliep (zie CGVS, p. 16) en de verhuis van uw ouders (zie CGVS, p. 5, 17) in uw vluchtrelaas. Deze beweringen kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas echter niet herstellen. Dit zijn immers zaken die ook onder andere omstandigheden en door andere redenen kunnen gebeuren.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest

kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhindert werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers uw identiteit, uw herkomst, uw familiesituatie, uw reizen, uw werk en uw UNRWA-registratie. Dit zijn zaken die het CGVS in de huidige beslissing niet in twijfel trekt.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielpcedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het

bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet gevisieerd. Er is in de Sinai te Egypte actueel echter geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Ook in de maanden januari tot en met april 2017 was de grensovergang één of meerdere dagen per maanden geopend. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Zo zijn er in 2016 minstens 28 492 personen via de grensovergang te Rafah teruggekeerd naar de Gazastrook. In het eerste kwartaal van 2017 zijn er 5838 Gazanen teruggereisd naar de Gazastrook.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden. Het gegeven dat de Egyptische autoriteiten de grensovergang op onregelmatige tijdstippen openen, impliceert echter enkel dat u uw terugreis naar de Gazastrook voldoende op voorhand zal moeten plannen, en dat u de (sociale) media dient te consulteren om op de hoogte te blijven van de geplande openingsdagen van de grenspost. Alhoewel de procedure om terug te keren hierdoor wel enige tijd in beslag kan nemen, is het niet zo dat u gedurende lange tijd in het ongewisse zal blijven over de datum waarop hij de grensovergang zal kunnen oversteken. De grensovergang is immers sinds juni 2016 maandelijks één of meerdere dagen geopend geweest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie de voorgelegde documenten in de groene map) zijn er dan ook geen

redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 31 maart 2017 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie behoorlijk begoed is. U stelde dat uw familie voldoende inkomsten had (zie CGVS, p. 5) en jullie bezitten twee verdiepingen in een gebouw, waarin u een verdieping voor uw eigen gezin heeft (zie CGVS, p. 4). Jullie bezaten een fabriek met drie magazijnen en twee kledingswinkels (zie CGVS, p. 5). De fabriek en een winkel zijn verkocht – vanwege uw vertrek, niet vanwege financiële nood (zie CGVS, p. 5) – en de andere winkel wordt nog steeds gerund door uw broer M.(...) (zie CGVS, p. 4). Uw broer A.(...) baatte de winkel uit die gesloten werd. Hij werkt nu in de kledingswinkel van een andere familie (zie CGVS, p. 4, 20). Ook uw overige broers en zussen hebben degelijke inkomsten (zie CGVS, p. 4). De echtgenoot van uw zus K.(...) is ingenieur bij een bedrijf, uw zus N.(...) is secretaresse en haar echtgenoot is een gepensioneerd leraar en uw broer M.(...) werkt bij Qattan, een internationaal bedrijf. Enkel uw zus H.(...) is gescheiden en heeft geen eigen extern inkomen. Zij werkt echter als boekhoudster voor het familiebedrijf. Uw vader zou momenteel in Ramallah verblijven, waar hij een huis huurt en eveneens in een kledingswinkel werkt (zie CGVS, p. 5). Ervan uitgaande dat uw beweerde vluchtrelaas niet de vertrekreden van uw vader is, is het redelijk te stellen dat de financiële gevolgen van deze verhuis werden doordacht en dus geen negatieve impact hebben op de financiële situatie van uw familie. Verdere aanduidingen van uw behoorlijke financiële toestand zijn het feit dat u geen gebruik maakte van de gratis UNRWA-gezondheidszorg maar verkoos zich aan te sluiten bij de verzekering van de overheid (zie CGVS, p. 14) en het feit dat uw handelsactiviteiten dermate intensief waren dat u tientallen keren op zakenreis naar Israël ging (zie CGVS, p. 7). Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat u acht ooms en tantes in Gaza hebt wonen (zie

CGVS, p. 5-6). Zes daarvan worden onderhouden door hun kinderen gezien hun leeftijd. Verder heeft er één een restaurant en de andere oom werkt ook in de kledingsector. In combinatie met uw eigen gezin mag gesteld worden dat uw familiaal netwerk in Gaza degelijk is.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelikheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëliësch leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëliësch strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliësch strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan

waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 12 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst verzoeker erop dat de uitsluiting onder artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt automatisch erkend in toepassing van artikel 1D, lid 2 *“Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden (...)”* Deze zinsnede werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott. Het Hof stelt in dit arrest dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, zoals de opheffing van het agentschap of de onmogelijkheid haar mandaat uit te oefenen, ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. *“Om welke reden dan ook”* moet volgens het Hof zo geïnterpreteerd worden dat de *“redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten.”* Wanneer de beslissing is ingegeven *“door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon.”* Dit is volgens het Hof het geval wanneer de persoon zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening is dat er twee cumulatieve voorwaarden vervuld dienen te zijn voor een insluiting onder artikel 1D, lid 2 van het vluchtelingenverdrag. Ten eerste dient de Palestijnse vluchteling vertrokken te zijn omwille van een *“persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid”*. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt deze situatie gelijk te stellen met ondergane *“vervolging”* in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag. Ten tweede dient aangetoond te worden dat UNRWA zich in de onmogelijkheid bevindt om haar missie ten aanzien van de Palestijnse vluchteling te vervullen. Deze bewijsstandaard van het Commissariaat-generaal voor de beoordeling van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid is volgens verzoeker te hoog en in strijd met het arrest El Kott. Het Hof stelt immers duidelijk dat er geen gegronde vrees voor vervolging dient aangetoond te worden en dat bij het onderzoek rekening gehouden dient te worden met de doelstelling van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag, namelijk blijvende bescherming bieden.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij zet in dit verband uiteen als volgt: *“De verzoeker geeft toe dat hij van plan was om de zaak te vergeten na het verzoek van de neef van H.(...). Hij wenst nochtans op te merken dat dit niet genoeg was voor H.(...) en dat hij*

waarschijnlijk nog wraak wilde nemen. Inderdaad heeft de verzoeker beledigd een trotse en machtige man van Hamas. Het is begrijpelijk dat hij eruit niet gemakkelijk en zonder enig gevaar is gekomen.

H.(...) wilde niet dat men weten over zijn echte problemen met de verzoeker. Een goed manier ervoor was om verzoeker van spionage te beschuldigen. Hij wilde wraak nemen zonder een spoor. Omwille van de regelmatige reizen van de verzoeker naar Israël, was dat niet zo moeilijk. Verzoeker dacht zelfs ten eerste dat de beschuldigen van spionage met H.(...) niet gelinkt werden. Inderdaad op dat moment controleerde Hamas regelmatig de mensen die die toelating voor Israël kregen.

Verzoeker wil graag opmerken dat hij nooit vriend met H.(...) was hoewel ze buren waren. H.(...) was een discrete man die vaak afwezig van de buurt was omwille van zijn activiteit bij het leger. Ze hebben nooit echt gesproken met elkaar voor dit gebeurtenis. Verzoeker mocht geen contact met Hamas hebben aangezien hij nodig van toelatingen had om naar Israël te gaan (CGVS, p. 15).

In dit context, was het niet mogelijk, in tegendeel tot wat beweert de tegenpartij, om de zaak te gaan praten met H.(...) zelf. Zoals gezegd door verzoeker "met deze mensen kan je niet discuten" (CGVS, p.17).

Zoals verklaard, werd zijn zoon lastig gevallen door de zoon van H.(...) op school (CGVS, p.16). Het is steeds het geval nu. De verzoeker is voor zijn kind erg bezorgd.

Verzoeker wenst toe te voegen dat zijn vrouw heeft tegen hem gezegd dat Hamas andere convocaties heeft verstuurd naar hun huis. Verzoeker heeft verklaard dat zijn echtgenote niet uit het huis mag gaan omwille van de problemen met H.(...) (CGVS, p.16). Sindsdien, is ze verhuisd met de kinderen naar het huis van zijn ouders. Bovendien werd een deel van hun huis afgebrand omwille van de kandelaars dat ze gebruiken gedurende de stroomstoringen. Zijn vrouw ernstig verbrand werd door dit ongeval. Na een verblijf in het ziekenhuis, herstelt ze momenteel bij zijn familie.

De verzoeker volhardt in zijn verklaringen. Hij merkt op dat de tegenpartij details zoekt en tegenstrijdigheden creëert die niet gegrond zijn. Hij heeft genoeg coherente, precieze en doorlevende verklaringen afgelegd. In principe dient voor de toepassing van art. 1D Vluchtelingenverdrag geen vrees voor vervolging aangetoond te worden en is de bewijslast lager dan onder 1A Vluchtelingenverdrag gezien Palestijnse vluchtelingen reeds erkend werden door de internationale gemeenschap als vluchteling.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen heeft de verzoeker aannemelijk gemaakt dat hij de Gazastrook verlaten heeft omwille van omstandigheden buiten zijn wil, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten."

Verzoeker wijst er voorts op dat uit de UNCHR "Note on UNCHR's interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1)(a) of The EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen. Verzoeker vervolgt dat uit het feit dat een Palestijnse vluchteling zich onvrijwillig niet meer in UNRWA-mandaatgebied bevindt automatisch volgt dat het voor UNRWA onmogelijk is om ten aanzien van deze persoon haar opdracht te vervullen. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van de "Cour Nationale du droit d'asile" in Frankrijk. Verzoeker merkt ook op dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het mandaat van UNRWA is beperkt tot het bieden van ondersteunende sociale diensten. De effectieve bescherming van UNRWA, in een context van gewelddadig conflict tussen twee politieke groeperingen (waarvan één, Hamas, door verschillende landen wordt beschouwd als een terroristische groepering), blijft aldus zeer beperkt en UNRWA kan de bevolking onmogelijk beschermen tegen gewelddadige bedreigingen.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat zijn paspoort slechts geldig is tot 11 november 2017. De overwegingen in de bestreden beslissing omtrent de exacte procedure tot het bekomen van een nieuw paspoort zijn naar mening van verzoeker zodanig vaag dat het hem niet duidelijk is hoe hij een nieuw paspoort zal kunnen bekomen. Verzoeker verwijst naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document van de Palestijnse Missie in Brussel (stuk 3), waarin wordt gesteld dat de procedure om een nieuw paspoort te bekomen lang kan duren. Verzoeker citeert ook bronnen die stellen dat men zich hiertoe persoonlijk moet aanmelden in de West Bank. Hij wijst er ook op dat uit verschillende bronnen blijkt dat Palestijnen geen reisdocumenten krijgen aangezien ze niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vallen. Zelfs indien het voor verzoeker mogelijk zou zijn om met zijn laatste passpoort of enkel met zijn identiteitskaart naar Egypte te reizen, moet de grensovergang in Rafah open zijn. Verzoeker voert aan dat er geen enkele garantie is dat hij de grens zal kunnen overgaan. Hij verwijst naar de stukken 3, 5 en 6 toegevoegd aan het verzoekschrift, alsook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om deze analyse te bevestigen. Hij concludeert "Aangezien een

veilige terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, wordt verzoeker verhindert de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Bijgevolg, kan de verzoeker niet worden uitgesloten van het statuut en moet hij ispo facto als vluchteling worden erkend."

Wat betreft de bijstand verleend door UNRWA, wijst verzoeker er nog op dat er een duidelijk verschil is tussen de niet-werkende personen en degene die werknemer waren. De eerste categorie krijgt een maandelijkse vergoeding en heeft toegang tot alle diensten door de UNRWA aangeboden. De tweede categorie heeft enkel toegang tot beperkte medische zorgen, beperkt onderwijs. Bovendien wordt de mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt en door de politieke en socio-economische situatie in Gaza. De vernieling van de civiele infrastructuur door Israëlische aanvallen, het elektriciteitstekort, het tekort aan materialen door de afsluiting van Gaza en het tekort aan bruikbaar water zijn factoren die een enorme impact hebben op de diensten die UNRWA kan verlenen, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het rapport "*Gaza Ten Years later*" van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*) van 11 juli 2017, het "*Economic Monitoring Report to the Ad Hoc liaison Committee*" van World Bank van mei 2017, het rapport "*Gaza. 100 thousand hours of isolation*" van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017, het "*Gaza situation report 196*" van UNRWA van juni 2017 en rechtspraak van het Immigration and Protection Tribunal (New Zealand).

Vervolgens wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de humanitaire- en veiligheidssituatie in Gaza beoordeelt onder het luik van subsidiaire bescherming en niet onder artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. De elementen die leiden tot een toekenning van subsidiaire bescherming dienen naar mening van verzoeker echter in het kader van artikel 1D, lid 2 onderzocht te worden. Het toekennen van subsidiaire bescherming houdt immers in dat aangetoond is dat een Palestijns vluchteling bij terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De UNRWA bijstand moet in dat geval beschouwd worden als om welke reden dan ook opgehouden. Verzoeker wijst er ook op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar onderzoek of humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden. In zeer uitzonderlijke omstandigheden wordt een staat in dat geval verantwoordelijk gehouden voor dergelijke omstandigheden. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.. In het omgekeerde geval wordt er een hogere beschermingsstandaard tegen een mogelijke schending van artikel 3 EVRM opgelegd aan de verdragsluitende staten. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, asielzoekers. In dat geval dient rekening gehouden te worden met de mogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, huisvesting, de kwetsbaarheid voor slechte behandeling en een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. Verzoeker verwijst hiervoor naar het arrest Sufi & Elmi. Gaza is net zoals de Westelijke Jordaanoever door Israël bezet gebied. Volgens het internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder Internationaal Humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de overwinning van Hamas, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Het gebied wordt daarom, tot op de dag van vandaag, hermetisch afgesloten. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt een collectieve bestraffing uit van de bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van fundamentele mensenrechten en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten zoals het recht op leven, het recht op fysieke integriteit, drinkbaar water, elektriciteit vrijheid van beweging, enzovoort zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De

benadering van het arrest MSS, zoals bevestigd in het arrest Sufi & Elmi, dient naar mening van verzoeker dan ook op voorliggend geval toegepast te worden. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreuus was, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is sprake van "de-development". De armoedegrens heeft 40% bereikt, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, meer dan een miljoen Palestijnen in Gaza zijn gemiddeld tot ernstig voedselonzekeer en de werkloosheidsgraad bedraagt 42%. Meer dan de helft van de Gazaanse bevolking is afhankelijk van humanitaire hulp om te overleven. Ook de elektriciteitscrisis bereikte een ongekend dieptepunt nadat Israël besliste om de elektriciteitstoevoer verder te beperken. Dit leidt tot een humanitaire catastrofe. Slechts 10,5% van de bevolking heeft toegang tot drinkbaar water. Ook Gaza's gezondheidszorg, voor zover deze al bestaande is, staat op de rand van instorting. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en financiële problemen van UNRWA hebben een ook impact op de kwaliteit van onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontzegd.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveert op basis van COI focus: "*Territoires Palestiniens - Gaza. Classes sociales supérieurs*" van 31/03/2017 dat de Palestijnse gemeenschap in Gaza niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking vecht om te overleven doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent. Uit dezelfde COI-focus zou blijken dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben beschikken over generatoren en zonnepanelen waardoor ze 24 op 24 elektriciteit hebben. Dat ze bovendien een wagen hebben, op restaurant gaan, naar één van de winkelcentra gaan, enz.. Het Commissariaat-generaal concludeert dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit, in de Gazastrook kan opvangen. Verzoeker argumenteert dat de gevolgen van de blokkade echter niet beperkt zijn tot een tekort aan brandstof en elektriciteit maar de blokkade en de regelmatig weerkerende militaire operaties alle fundamentele rechten van de Gazanen aantasten zoals het recht op vrijheid van beweging, het recht op een adequate levensstandaard enzovoort. De motivering van het Commissariaat-generaal berust bovendien op een onjuiste lezing van het Cedoca document, aldus verzoeker, die toelicht dat meerdere experts stellen dat de middenklasse in Gaza door de militaire operaties volledig vernield is, dat ze verarmd is en afhankelijk is van humanitaire hulp, en dat er slechts een heel selecte kleine groep zeer rijken in Gaza aanwezig is. Gezien de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals hierboven beschreven voor de volledige Gazaanse bevolking, die het slachtoffer is van de blokkade en in een openlucht gevangenis moet zien te overleven, en gelet op de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, kan naar het oordeel van verzoeker dan ook geconcludeerd worden dat een persoon verplichten terug te keren naar een dergelijke onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie, een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij zet uiteen dat Gazanen leven in een constante toestand van geweld en onveiligheid en dat verschillende experts het erover eens zijn dat het slechts een kwestie van tijd is voor de Israëlische autoriteiten opnieuw overgaan tot een militaire aanval op de inwoners van Gaza. Bovendien dient naar analogie rekening gehouden te worden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omkering van de bewijslast inhoudt in het geval een persoon reeds slachtoffer werd van vervolging of ernstige schade. De Gazanen werden allen reeds het slachtoffer van de terreur veroorzaakt door militaire acties van Israël die, zoals blijkt uit talrijke rapporten waaronder van de VN, gericht waren op burgers en civiele infrastructuur essentieel voor het overleven van burgers. Uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie volgt dat het risico zeer reëel is dat Gaza en haar burgerbevolking ook in de toekomst niet gespaard zal blijven van militaire acties door Israël. In toepassing van artikel 48/7 dient het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat Palestijnse vluchtelingen van Gaza in aanmerking komen om automatisch erkend te worden als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het vluchtelingenverdrag. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker nog naar rechtspraak van

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin de onleefbaarheid van Gaza en het illusoir karakter van de bescherming die door UNRWA wordt geboden uitdrukkelijk worden erkend.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een vertrouwelijk rapport van de Palestijnse Missie in België van 20 juli 2017, een attest van UNRWA, het rapport *“Gaza Ten Years later”* van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*) van 11 juli 2017, het document *“Gaza situation Report 196”* van UNRWA van 4 juni 2017, een uittreksel uit *“Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee”* van World Bank van mei 2017, het document *“UN Officials warns of reduction of electricity supply in Gaza”* van The Palestinian Information Center van 15 juni 2017, het document *“Gaza: Looming humanitarian catastrophe highlights need to lift Israel’s 10-year illegal blockade”* van Amnesty International van 14 juni 2017, het document *“Lives of Gaza’s critically ill hanging in the balance”* van Amnesty International van 13 juli 2017, het artikel *“Wars on Gaza have become part of Israel’s system of governance’: An interview with filmmaker Yotam Feldman”* van 22 mei 2013, het artikel *“Rebuilding Gaza needs freedom and normality – not just aid”* van The Conversation van 30 oktober 2014, het artikel *“Israel Will Invade Gaza Again—the Only Question Is How Soon”* van The Nation van 8 juli 2015 en een uittreksel uit het rapport *“Gaza. 100 thousand hours of isolation”* van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer.

2.2.2. Op 24 november 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 1 september 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin veranderen daar ze slechts zijn identiteit, zijn herkomst, zijn familiesituatie, zijn reizen, zijn werk en zijn UNRWA-registratie ondersteunen, gegevens welke niet worden betwijfeld, (ii) zijn verklaringen in verband met de verwondingen die zijn zoon opliep en de verhuis van zijn ouders de geloofwaardigheid van zijn relaas niet kunnen herstellen daar dit immers zaken zijn die ook onder andere omstandigheden en door andere redenen kunnen gebeuren, (iii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iv) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zij bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was, dat ook in de maanden januari tot en met april 2017 de grensovergang één of meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (v) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende’ behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terecht komen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook en (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit

standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers vluchtrelaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij door de veiligheidsdiensten van Hamas worden beschuldigd van spionage voor Israël omdat hij H.A.A., die werkt bij de binnenlandse veiligheid van de Hamas-overheid en een verantwoordelijke is bij de al-Qassam-brigades – de gewapende tak van Hamas – betrapte terwijl hij masturbeerde.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn directe vluchtaanleiding, te verklaren of te weerleggen. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in verband met zijn voorgehouden problemen met Hamas. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers uw identiteit, uw herkomst, uw familiesituatie, uw reizen, uw werk en uw UNRWA-registratie. Dit zijn zaken die het CGVS in de huidige beslissing niet in twijfel trekt.”*

2.13. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.14. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 30 januari 2017 en COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA”* van 15 februari 2017) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een *“kruitvat”* waar twee miljoen Palestijnen *“gevangen zijn in een humanitaire tragedie”*. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 1 september 2017 blijkt dat de grensovergang te Rafah midden augustus 2017 voor de eerste maal sinds mei geopend werd om aan 2500 pelgrims de kans te bieden naar Mekka af te reizen. De in Egypte geblokkeerde Palestijnen maakten van de gelegenheid gebruik om terug te keren naar de Gazastrook. De grensovergang werd op 27 en 28 augustus opnieuw in beide richtingen geopend. Hierbij werd aan gestrande reizigers en aan zogenaamde “humanitaire gevallen” de toelating gegeven om de grens over te steken. Hoewel uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 8 mei 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 1 september 2017 blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. Ter terechtzitting bevestigt verwerende partij overigens, verwijzende naar voormelde COI Focus van 1 september 2017, dat een terugkeer naar Gaza niet meer mogelijk is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen de grensovergang van Rafah inderdaad slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet gevisieerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

Dit oordeel wordt bevestigd door het door verzoeker in het verzoekschrift uitvoerig geciteerde rapport *“Gaza Ten Years later”* van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*) van 11 juli 2017. De Raad leest daarin onder andere het volgende: *“Despite the Israeli unilateral disengagement from the strip in 2005 – including the withdrawal of its soldiers and settlers – Israel retains full control of all movement of people and goods to and from Gaza by sea, air and land, with the exception of a 12 km strip of border with Egypt which, since 2013 in particular, has also remained closed most of the time, due to the security situation in the Sinai. (...) Many of these measures are contrary to international law in that they penalize the entire population of Gaza, without regard to individual responsibility and thus amount to collective punishment. Moreover, the blockade has a serious impact on the human rights of the population in Gaza, notably their right to freedom of movement as well as economic, social and cultural, ultimately undermining an adequate standard of living. (...) The current access and movement regime put in place in late 2014 following the latest round of hostilities, included additional relaxations on both imports, exports and movement of people. Since 2015, some 200 rockets have been fired from Gaza into Israel. With the establishment of the temporary Gaza Reconstruction Mechanism (GRM), import of some ‘dual use’ item, mainly construction materials, was facilitated not just for international organizations, but also for individuals and for the private sector in order to respond to the vast needs for reconstruction following the 2014 hostilities. Commercial transfers from the Gaza to the West Bank also resumed, first for agricultural produce and later for textiles and furniture. In March 2015, the first exports from Gaza to Israel since 2007 were permitted. This undeniable progress nevertheless still falls far short of pre-2007 levels; in 2016 total exports and transfers of goods from Gaza remained less than 20% of what it had been in the first half of 2007, in part due to continued export restrictions and in part due to restrictions on import of material and equipment necessary for local production. The criteria and quotas for the passage of Palestinians in and out the Gaza were also expanded following the 2014 hostilities, and yet they remained mostly restricted to businesspeople, medical patients and employees of international organizations. While the number of Palestinians permitted to cross Erez more than doubled from 2014 to 2015, this trend reversed in the latter part of 2016, which saw a 13% drop compared to 2015. The decline continued throughout the first half of 2017, which saw an additional drop of 1.5% compared to the latter part of 2016. (...) Substantial human rights violations are also taking place in Gaza under Hamas’s control. These occur not only during times of heightened tensions or when hostilities escalate but also become a feature of daily life. (...) (vrije vertaling: Niettegenstaande Israël zich heeft teruggetrokken uit de Gazastrook sinds 2005, heeft Israël de volledige controle over het (vrij) verkeer van mensen en goederen van en naar Gaza, zowel over zee, de lucht als het land, met uitzondering van een 12 km grens met Egypte, die meestal gesloten is omwille van de veiligheidssituatie in de Sinai. (...) Veel van de maatregelen zijn tegengesteld aan het internationaal recht vermits de hele populatie van Gaza collectief wordt gestraft zonder rekening te*

houden met individuele verantwoordelijkheid. De blokkade heeft een serieuze impact op de mensenrechten van de bevolking van Gaza, met name hun recht op vrij verkeer, evenals hun economische, sociale en culturele rechten, waardoor een adequate levensstandaard uiteindelijk wordt ondermijnd. (...) Sinds de laatste problemen in 2014 zijn er bijkomende tegemoetkomingen voor de import, export en het verkeer van mensen. Sinds 2015, werden een 200 tal raketten vanuit Gaza naar Israël afgevuurd. Met de oprichting van de voorlopige 'Gaza Reconstruction Mechanism', werd de import van bouwmaterialen versoepeld, niet alleen voor internationale organisaties, maar eveneens voor individuen en voor de privésector. Commerciële transfers van Gaza naar de Westbank werden hervat, eerst voor landbouwproductie en later voor textiel en meubels. In maart 2015 werd voor het eerst sinds 2007 export van Gaza naar Israël toegestaan. Deze vooruitgang die niet te ontkennen valt, is echter nog altijd veel lager dan het niveau van voor 2007; in 2016 bleef het totaal van export en transfers van goederen vanuit Gaza meer dan 20% minder dan in de eerste helft van 2007. Dit is enerzijds toe te schrijven aan de blijvende exportbeperkingen en anderzijds aan de importbeperkingen van materialen en gereedschappen die nodig zijn voor de lokale productie. Ook de criteria en quota's voor de doortocht van Palestijnen van en naar Gaza zijn verhoogd sinds de vijandigheden in 2014, maar meestal beperkt voor business mensen, zieken en leden van internationale organisaties. Waar het aantal Palestijnen die Erez mochten overschrijden meer dan verdubbelde vanaf 2014 tot 2015, verminderde deze weer in 2016 met 13%. De daling hield aan in het eerste deel van 2017, waarbij een bijkomende daling van 1,5% valt waar te nemen ten opzichte van eind 2016. (...) Er vinden eveneens ernstige schendingen van mensenrechten plaats in Gaza onder de controle van Hamas. Deze schendingen geschieden niet enkel in periodes van verhoogde spanningen of in periodes waarin vijandigheden escaleren, maar zijn een aspect van het dagelijkse leven geworden. (...)).

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNWRA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.15. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS